

Grønvold, Ole G

Emigrantens Afsked med Norge.

Farvel du Moder Norge,
Nu reiser jeg fra dig
Dg siger dig saa mange Tak,
Fordi du fostret mig.
Du blir for knap i Kisten
Med din Arbeidsstok,
Men dine lærde Sønner
Du giver mer end nok.

Nu trækker vi som Gøvla
Fra dig til fremmed Land
Over Verdenshavets
Store og brede Vand.
Der kan vi tjene Brødet,
Naar vi vil bruge Flid, —
Vi takke maa Columbus,
Som viste Veien did.

Dog elsker jeg dig Norge
Med dine Fjeld og Vand
Dg vilde nødig bytte
I Vestens Prærie-Land.
Men naar det gjælder Brødet
Er det saa strengt et Bud,
At vi som Skovens Fugle
Maa fly fra Neden ud.

V box 14:401

I en af dine Dale
Min Bugge stod en Gang,
Der vandret jeg som Barn
Dg gjætte Fæ og sang,
Der har jeg væltet Stene,
Der har jeg sankt Bær —
Ei nogen Plet paa Jorden
Kan blive mig saa kjær.

Farvel med kjendte Steder
Dg Lekestua mi,
Jeg kan ei længre have
Morro her med dig.
Nu kommer Livets Mjør
Dg hindrer vores Ro,
Jeg maa ud i Verden,
Gud ved, hvor jeg skal bo.

Dg, da jeg skulde reise
Fra Fædreland og Hjem,
Da faldt der nogle Taarer
Dg Hjertet fik en Klem.
Jeg vendte mig paa Veien
For engang til at se
De kjendte Hus og Have
Dg gamle Lønna-Træ.

Saa kom jeg med flere
Til Hoved-Staden frem,
Da var jeg tung om Hjertet,
Jeg havde intet Hjem.
Der traf jeg Emigranter
Baade store og smaa,
Som skulde bli mit Følge
Over, over Bølgen blaa.

Saa blev der stiftet Venkskab,
Vi blev af samme Stand,
Som skulde have Følge
Til Vestens fjerne Land.
Saa bad vi alle sammen
Vor Herre følge med
Dg gik ombord i Dampen,
Som laa paa Byens Red.

Kapteinen steg paa Brættet,
Maskinen kom i Gang,
Vi svingede med Hatten
Til dem, som stod paa Land.
Farvel med Norges Strande,
Farvel med Norges Skjær,
Nu tænker jeg vel aldrig,
Jeg kommer mere her.

Jeg stod med Hjertens Bemød
Paa Skibets Dæk og saa
Mit gamle, kjære Norge
Forsvinde i det Blaa,
Dg jeg kan jo tilstaa,
Mit Hjerte gif i Brand,
Da jeg saa Norge dukke
I Horizontens Rand.

Jeg tænkte paa min Fader,
Jeg tænkte paa min Mor,
Som skal ligge og sove
Igjen i Norges Jor.
Men ved Deres Grave
Skal staa et Kors paa Bagt,
Som skal vise Stedet,
Hvor Far og Mor blev lagt.

Dg kunde det sig hænde
Udi min Levetid,
At jeg kom her tilbage,
Saa gaar jeg lige did.
Der er mit Hjerte hjemme,
Der saa jeg Solen først,
Jeg kan det ikke glemme
For Længsel i mit Bryst.

1880.

Af Ole G. Gronvold.

— — — — —